

Keimiötunturi 17-23.9.2011

17.9 PROLOGI

Aamuhäätys ennen viittä, hätäinen aamupala ja viimeinen varustarkastus ennen linja-autoasemalle lähtöä. Kun matti myöhäisiä ei ollut ja uusia Lapin patikoijia oli joukossa vain muutama, linja-auton lastaus sujui rivakasti. Kun Masa sai Paulat ja Paulit järjestykseen oli joukko koossa ja jo Kilpisjärven reissulta tuttu Matti suuntasi bussimme keulan kohti pohjoista. Useimmille jo tutuksi tullutta reittiä, Lahti - Heinola - Jyväskylä -Pihtipudas matkasimme vaihtelevassa sateessa kohti lounaspaikkaamme Kempeleellä.

Pohjan Kievarissa olivatkin jo syömässä seurakunnan patikoijat jotka olivat tulossa tuntureilta joille me olimme menossa. Kuulumisten lisäksi vaihdoimme myös kuljettajia, Matti vaihtui Jokkeen ja saimmepa vielä Aulinkin lähtemään takaisin pohjoiseen. Lounaan jälkeen matka kohti pohjoista jatkui, etelän sateet muuttuivat auringon paisteeksi. Ennen Muoniota kohtasimme vielä Retkeilijöiden bussin joka myös oli paluumatkalla etelään, pikaiset vilkutukset ohittavien bussien ikkunoista saattelivat molempien bussien matkaaajia.

Perillä Keimiötunturin majalla oli Matti maistuvan sienipiirakan kera toivottamassa etelän matkalaiset tervetulleeksi. Majoittautumisen pienet sekaannukset selvitettiin ja iltasaunan jälkeen olimmekin valmiita yöunille.

18.9 SÄRKITUNTURI

Aamulla siirryimme bussilla Levintien varteen Pulkkejärven tienoille. Pienen sivutien varressa olevalla kentällä suoritimme alkuvalmistelut, eikä aikaakaan kun jo etenimme Levintien eteläpuolella kulkevaa hiihtouraa kohden Särkitunturia. Viikon ensimmäinen sopulikin tuli bongattua, niitä nähtiinkin sitten päivittäin. Myös poroja tuntui olevan liikkeellä enemmän kuin aiemmilla retkillä.

Ei aikaakaan kun neniimme tunkeutui vasta keitetyn kahvin tuoksu, paikallinen lähetykseura oli päättänyt virkistää tunturille matkaavia ruskaretkeläisiä koko viikon ajan. Tarjolla oli kahvia, mehua, munkkeja ja muutakin suussa sulavaa edulliseen hintaan. Mitenpä tällaista taukopaikkaa voisikaan ohittaa nauttimatta kanttiinin antimista. Tauko kuitenkin loppui aikanaan ja suuntasimme Särkitunturille vasta kunnostettua polkua tallailien.

Ohitimme rakenteilla olevan kodan ja totesimme että emme suinkaan olleet ainoat patikoijat jotka olivat päättäneet nauttia Särkitunturin upeista maisemista. Ne jotka huomasivat ja joilla oli aikaa katsoa taakseen havaitsivat Pallaksen kerojen ja Keimiötunturinkin tulevan näkyviin metsän pikkuhiljaa harvetessa.

Särkitunturin laakealle huipulle saavuttuamme kaivoimme eväät esiin, kukaan ei tainnut tohtia uintiretkelle vaikka kirkasvetinen järvinen huipulta löytyy. Pian viereemme saapui Raumalainen kvartetti nauttimaan eväitä kaivaen repustaan kuohuviinipullon, ei hassumpi paikka skoolata merkkipäivän kunniaksi.

Jossain vaiheessa kesän Andorran retkelle osallistuneet kokoontuivat yhteiseen valokuvaan. Kuvan kera lähtivät terveiset Chantalille, oppallemme, joka johdatteli meitä viikon ajan Andorran tasaisilla mutta unohtumattomilla patikointireiteillä.

Alkuperäisen suunnitelman mukaan edessä oli enää paluu Levintiellä odottavalle bussille, teimme kuitenkin pienen mutkan ja niinpä helpohkon päivämatkan pituudeksi tuli hieman yli 10 km. Eikä siinä vielä kaikki, Jokke ei vienytkään porukkaa suoraan majapaikkaamme vaan päädyimme varsin vähän kuljetulta näyttävän hiekkatien varteen lähelle Pallasjärveä. Kilometrin verran, osin pitkospuilla kävellen päädyimme Pallasjärven punahiekkaiselle rannalle. Aikamme Pallasjärveä ja hiekkarantaa ihasteltuamme palasimme bussille ja Keimiölle saunomaan. Yhteistä iltaa vietimme Kiepin auditoriossa, ohjelmassa oli Ullmaxin myyntiesittely ja yhteislaulua. Mieleenpainuvin laulu taisi olla monelle tuntematon räiskälälaulu, aiheeseen palasimme myöhemmin kotaillan yhteydessä.

19.9 KEIMIÖTUNTURI

Nythän on maanantai, emmekä lähdekään bussilla liikkeelle vaan aloitamme päiväretken aamiaisen ja venyttelyn jälkeen majapaikkamme pihapiiristä. Suuntaamme Takatassun editse kulkevaa polkua mukavaan metsämaastoon. Puoli kilometriä patikoituamme käännyimme vasemmalle Keimiötunturin laelle vievälle polulle. Toisin kuin edellisenä päivänä, kuljemme nyt vain lukuisten patikojien tekemää polku-uraa kohden huippua. Välillä täälläkin polku muodostaa pienen paikallisen syherön näköalapaikan merkiksi. Metsän pikkuhiljaa harvetessa alhaalla alkaa hahmottua Jerisjärvi ympäristöineen. Pian metsä loppuu kokonaan ja polku jatkuu paljakalla.

Ties monenhenko kumpareen jälkeen alkoi huippukin hämmöttää ja laella pidimmekin sitten vähän pidemmän tauon ympärillä levittäytyvää maisemaa ihailen. Seuraavaksi otimme suunnan kohti Sammaltunturia. Suunnistus oli helppoa sillä pieni porotokka päätti saattaa meitä alas tunturien väliseen laaksoon. Laaksossa kokosimme joukon yhteen ja joku bongasi tunnistamattoman pöllönkin ennen kuin alkoi nousu Sammaltunturin ensimmäiselle huipulle. Siellä taas pieni tauko ja pyrähdys toiselle huipulle, jossa sääaseman entisillä perustuksilla lyhyt juomatauko. Täällä sataa virallinen ensilumi pari yötä lähtömme jälkeen.

Virallinen reittimme tästä eteenpäin taisi kulkea vanhan Pallaksentien kautta, mutta oikaisimme yllättävän kuivan suon kautta suoraan kohti Porokämpää. Porokämpällä ihastelimme kämpän kattoa jossa kasvoi heinää, sammalta ja pieniä näreitkin.

Aurinko paistoi ja niin paistuivat makkaratkin nuotiolla, olisikohan tämä ollut sitä oikeaa lomaviettoa. Ei ollut kun tuokion jälkeen olimme jälleen liikkeellä, nyt kiipesimme sinne Pallaksen tielle, jota pitkin matkasimme sitten kohti Jeristä. Toiveissa oli että tien päässä odottelisi bussi, joka toimittaisi porukan perille. Kaikki eivät bussikyttiin luottaneet ja osa lähti patikoimaan pitkin tuntureiden kupeita majapaikkaan, toinen erkani joukosta myöhemmin matkaten alempana kulkevaa reittiä Majalle. Nautiskelijat sen sijaan nousivat bussiin ja matkasivat Jerishotellille lukemaan iltapäivälehtien tuoreita uutisia.

Sauna ja runsas päivällinen takasivat että päivän retken jälkeen ei kunnon yöunia tarvinnut odotella.

20.9 MONTELLIN MAJA

Uusi aamu, eikä aikaakaan kun istuimme bussissa matkalla Vuontisjärvelle. Tällä kertaa lähdimme patikoimaan kahdessa ryhmässä. Molempien tarkoituksena oli nousta Montellin majalle, jonka maastoon toinen ryhmä jäisi tutustumaan, toisen jatkaessa Rihmakurun kautta Hotelli Pallakselle.

Tällä kertaa sää ei suosinut, vaan melkoisessa sumussa kavuten nousimme ylös jyrkkää Montellin majalle vievää reittiä. Majalla edellisen yön viettäneet olivat lopettelemassa aamukahveja saapuessamme. Sinne oli myös meitä ennen saapunut iso ryhmä Fazerin vaeltajia, heidän kanssaan patikoimmekin sitten lopun päivää samaa reittiä. Montellin majalla emme kauaa viihtyneet kun odottamamme upea maisema oli aivan sumun peitossa ja jatkoimme kohden Nammalakuraa jonka kotakahvilassa osa ryhmästä poikkesi nauttimassa kahvit.

Rihmakurulle lähdetessä jäivät Fazerilaiset taaksemme, totesimme heidän etenevän ryhmän kokoon nähden reipasta vauhtia. Rihmakurun kodalle tulikin sitten pientä ruuhkaa molempien ryhmien asettuessa lounastauolle siellä jo ennestään syömässä olleiden koululaisten seuraksi. Vatsan täytyttyä ja sään seljetyä jatkoimme matkaa, ensin portaat alas kuruun josta alkoikin yllättävän pitkä ylämäki. Sääkin oli seljennyt eikä ympäröivässä maisemassa ollut huomautettavaa.

Ylämäki tuntui kuitenkin loputtoman pitkältä, tuuliselta ja märältä, vastaan virtaavan veden määrystä päätellen polku oli tehty tunturipuron pohjalle.

Lopulta saavuimme polkujen risteykseen josta haarautui reitti Taivaskeron huipulle, tänne tulimme huomenna vastakkaisesta suunnasta. Kivisen alamäen jälkeen kiiruhdimme Pallastunturin hotellille virvokkeita nauttimaan. Rentoutumisen keskeytti kuitenkin Jokke joka porukkansa kera tuli hätyyttämään, Muonioon ja Keimiölle oli kiire. Jokke veti Montellin majalle jäänyttä ryhmää ja olivat sään seljettyä saaneet ihaila majan maisemia ja paikalla viihtyneitä riekkoja.

Sauna ja poronmaksapihvejä illalliseksi, tuntuivat maistuvan.

21.9 TAIVASKERO

Harmaana aamuna 17 hengen joukkue lähti bussilla kohti hotelli Pallasta. Tarkoituksena oli huiputtaa Taivaskero. Hotellilla ei vitkasteltu vaan ripeästi aloimme kiipeäminen eilisestä tuttua polkua pitkin, pilvistä keron huippua kohden.

Sumusta huolimatta löysimme eilisen risteuksen ja siirryimme huipulle vievälle polulle eikä määränpää ollut enää kovinkaan kaukana. Sumu kuitenkin jatkoi tiivistymistään ja jossain vaiheessa pisarat olivat jo niin suuria että päätelimme sateen alkaneen. Porukka kaipaili sadeviittoja ja takkeja joten pieni pukeutumistauko oli perusteltua pitää vielä ennen huippua.

Tuulikin yltyi eikä huippu enää tuntunutkaan niin erinomaiselta paikalta. Osa porukkaa kuitenkin kevensi taakkaansa asettelemalla huipun kivikekoon tuomansa murikat. Evästaukoa ei kukaan kaivannut ja lähdimme laskeutumaan kohden Laukukeroa. Sateen ropistessa ihastelimme rinteellä pyrähtelevää kiirunaparvea. Laukukerolle vievän polun sivuutimme ilman että kukaan olisi vaatinut sen huiputtamista. Jatkoimme siis keron sivuitse kulkevaa polkua takaisin Pallastunturin hotellille. Sinne saavuttuamme porukka sitten hajosi kuka minnekin, osa hotelliin after hikelle, osa eväitä syömään Luontokeskuksen terassille ja taisipa Masa viritellä tulta hotellin kodalle. Kauan ei kuitenkaan joudettu ihmettelemään kun Jokke jälleen keskeytti ansaitun virkistäytymishetkemme ja kyyditsi meidät porokaupan kautta Keimiölle.

Päivä jäi lyhyeksi, eikä saunaankaan vielä päässyt joten vetäydyimme omaan kotaamme johon tulikin oli jo viritetty sinne saapuessamme. Lämmitetyssä kodassa olikin kotoisaa paistella makkaroita kuivissa vaatteissa ja jalkineissa. Saunaan ja syömäänkin pääsimme lopulta, vetäjät tietty sitä ennen vetäytyivät omaan palaveriinsa. Illalla osa poppoosta lähti Leville Arja Korisevaa kuuntelemaan, loput jäivät majalle omiin askareihinsa.

22.9 OLOS

Edellisillan valvomisesta huolimatta bussi lähti aamiaisen jälkeen kohden Olostunturia. Viikon tasaisin maasto, kahdessa ryhmässä kierrettiin Oloksen ympäri ilman huiputuksia. Vauhti oli leppoinen ja makkaraakin paistettiin kahdella eri laavulla. Pidemmän lenkin kiertäjät löysivät suolta kunnan luun, olisiko ollut naudan reisiluu tai jotain vastaavaa. Loppumatkalla sienexperttimme Timo missasi Piispanhiippaesientymän. Edes näytteeksi ei sientä otettu kun joku epäili sienen olevan erittäin myrkyllinen. Siihen ei sitten uskallettu koskea kepilläkään, rohkeimmat ottivat siitä kuvan tai kaksi.

Reitin ajoitus sattui sopivasti siten että molemmat ryhmät saapuivat samaan aikaan viihtyisään Kammariin after hikelle.

Iltaohjelmassa oli sitten saunomisen ja ruokailun jälkeen letunpaistoa kodalla. Paisto ei tietenkään onnistunut ilman kilpailua, joten lettu heittämällä ympäri ja korkein onnistunut heitto voittaa. Kirsi aloitti, lettu lähti rivakasti, osui kodan kattoon, osa taisi lentää savuaukosta pihalle ja rippeet palasivat takaisin pannulle. Seuraavat yrittäjät eivät kummemmin loistaneet, joku taisi kuitenkin tehdä hyväksyttävän tuloksen. Sitten lähti Leenan lettu joka parissa metrissä käytyään palasi pannulle kääntyneenä oikein päin. Täydellinen suoritus taisi latistaa seuraavien yrittäjien uskoa ja sitten Leena pyöräytti seuraavan letun, jos mahdollista vieläkin korkeammalta takaisin pannulle. Suvereeni suoritus jota kukaan ei enää tosissaan yrittänytkään rikkoa.

23.9 KÄTKÄTUNTURI

Perjantai ja viimeinen patikkapäivä. Yhdeksältä bussiin ja nokka kohti Leviä. Osa ryhmästä poistui kylpylään, loppuista saimme kuitenkin aikaan kaksi ryhmää patikoimaan rivakkaa vauhtia kohden Kätjän huippua. Puolimatassa alkoi sataa ja vaihtelevaa sadetta jatkuikin sitten koko patikoinnin ajan. Huipulla kohtasimme viikon upeimman maaruskan jonka vastapainoksi sitten räntäsadekin pääsi yllättämään. Tuulisessa maastossa ei huvittanut pysähdellä, mitä nyt huipun laavulla jotkut mutustelivat eväsleipiään, toiset tekivät taikojaan ja Pauli teki tutkimusta lämpötiloista eri vaatekerrosten välissä.

Vaativahkon, kostean laskun jälkeen saavuimme Merkkisen kaltion laavulle jossa oli varsinainen ruokailutauko. Kaltiolla ollutta vesihanaa ja puron pohjalta pulpuavaa vettä ja kaasua ihmeteltiin. Loppumatka Leville olikin leveää, sydänten viitoittamaa hiihtoladun pohjaa ja puolentoista tunnin kuluttua olimmekin jo Levillä after hikella muun seurueen kera. Prismassa täydennettiin varastoja, kuka mitäkin ja palattiin Keimiölle saunomaan ja poron käristystä nauttimaan. Illalla pakkailtiin varusteita aamun kotiinlähtöä varten :(

24.9 EPILOGI

Matille ja koko keittiön välle tuhannet kiitokset maittavista muonituksista koko porukalta.

Muistiin merkitsi

-markku

P.S. Palataanpa vielä tuonne Keimiön rinteelle. Vaikka omasta mielestäni kipusimme rinnettä hiljaista vauhtia, osa koki että lähes juoksimme rinnettä ylös. Gepsin lahjomattomien tilastojen perusteella vauhti oli todella pieni, etenimme vajaan kahden kilometrin matkan taukoineen tunnissa, ei paljon. Keimiötunturin loiva rinne kuitenkin yllättää. Polku vie suoraan kohden huippua ja niinpä reitin jyrkkyys ja nousunopeutemme olivat huomattavan suuria verrattuna toisiin viikon aikana noustuihin rinteisiin. Vain Kätkällä rinteiden jyrkkyys ja nousunopeus yltyvät lähes samaan, nousunopeus oli jopa vähän suurempi. Kätkän nousun korkeusero, 200m, ei kuitenkaan ole mitään verrattuna Keimiön 300m:n korkeuseroon joka sekin oli viikon suurimpia.

-sama